

Séták az öbölben

I.

*Eszembe jut egy régi-régi kép:
apám állt előttem, s az égig ért,
idegen férfi lépett mögüle
elő – s nem szólt hozzám, ki tudja, mért.*

II.

*Kik meghaltak, élnek álmaimban,
alakjukban fény és vágy alig van,
kihúlt kezekkel kotornak felém,
és illatuk édes, árva illat.*

III.

*Étel nem telít, álom nem szül újra.
Mint fészekből a fióka, kihulltam
a vágy sűrűn font ballonkosarából –
s ami van, épp alakot bont a múltban.*

IV.

*Tölts még bort a pohárba, idézd fel
perc-rágtá, kimúlt alakunk, évek
hosszu sorát, mialatt alig élt
bennünk, árnyék volt csupán az élet.*

V.

*Szürke rongyok az égen, szomorú
párát lélegzik, míg visszavonul
a homályba már végképp a világ:
az árnyék nem szolgál, a fény nem úr.*

VI.

*Mielőtt kihajt fölénk a világ,
s rajtunk a halál vízként zuhog át,
teljen ki szűz vitorlánk, hasadjon
hajónk nyomán az égszínkéék magány.*

VII.

*Az esőt, és együtt az őszt vele,
hagyd arcodra rásimulni – vegye
ki perceit álmunkból a halál.
A gondolat a bánat pótszere.*

VIII.

*Pipacsok, kertem lány kurvái,
a szél s az idő arcomba váj,
ébredő, szép fejem bimbóban
hervad el, letépett vadvirág.*

IX.

*Mennyi ócska helyre jártam, ócska
emberek közé, magam is ócska
díszlet voltam csupán, ártatlan és
gyerekes – templom helyén a jósda.*

X.

*Kit isteni vágy szült, mit várhat itt?
Kiket gondolat szennyes árja vitt,
hulladékot hordanak halomba:
a szerelem torz, új oltárait.*

XI.

*Az év legsötétebb napján jöttem
a világra, délben, ütődötten,
mint földre hullt gyümölcs, árnyék nélkül –
csönd vett körül, és én üvöltöttem.*

XII.

*A vízre már leszállt a köd, s most a
város magára maradt, olmosra
meredt romjaival a világban:
partját a felejtés vize mossa.*

XIII.

*Romok közt járunk, ajtók csapódnak
a múltban, mint bezárul valótlan
álmunk során az átjáró magunk
felé – s új arcot fest ránk a holnap.*

XIV.

*Kereslek a forgatagban – hol vagy?
Járják a halált, s összeomolnak
az élettől, akik körülöttünk
mozdulnak, hívásra várva, sorban.*

XV.

*Szajkók hozták a hírt: ébredni kell.
Arcunk fehér, akár a kő, amely
a vízből meztelenül a partra
került, s múltjában többé nem fogy el.*

SOMORJAI RÉKA

Lombik

*megyek, megyek, mentem, mondom
a pupillák mögé beszorult fénynek.
biztatásuk az enyém. gyöngye ujjaik.
a tüben is én. a szavak mindkét oldalán
szelep hordoz. rátermettebb szemcséit irigyli tőlem az Úr.
egyre nehezebb kitapintani, és az elveszettség
e pontján már jólesik nem keresni többet.
egy beszorult kis sejt volt, apróbb
az észrevehetőnél, kő vagy kavics. éles,
ami képes felhasogatni a fát is, jól eltanulta
az aprítás képeskönyvéből. figyel a mozdulatra.
a folyosóról emberek nézik ezt a csodát,
ami lehetne tévedés is, az Úr hibázott.
valami elakadt bennem, nem most,
még mielőtt megszorítottam a kezét,
beleszorítottam egy kézfogásba.
és most mindenki ugyanarra gondol,
hogy a teremtés csodája megismételhető.*

lemezek rögzítik a tapasztalást.
megyek, megyek, mentem, mondom
a kórház udvarán a nőnek, aki nem ismeri
beültetésem történetét. hova megy
kérdi a magányos ezen a pontján.
botlatókőre lépnek bennem a sejtek.
szóval előtük is voltak itt valakik.

Az én apám

amerre zöld skodáját hajtja
utat képzél a kanyarok mögé utat
a kocsmáig és vissza a hálószobába
utat ami minden férfinak kijár
az én apám hosszan elégedetten
mutatja a házát házában anyámnak
hűlt helyét nem adja ki másnak

ha virraszt is álom feszül torkának
hal gerincéhez a kés
az én apám menedéke
sósnyelvű idegen nők
mialatt elnézést kér a teremttől
félretekint az én anyám
olvas rá hosszú átkokat

így őrzi a házhoz a kertet
mint a tárna van hogy nem szól évekig
olyankor éber bennem a félelem és elfogadás
valami iránt amiben szapora
csomók kelnek két osztódó-
szövet közé és én kérem
ne nyiss ennyi utat
benne Uram
mégse nyiss

Az én anyám

nyarakkal rakta ki a tömbház
második emeleti teraszát
és nem tudott betelni
a színes virágok ősztől
tavaszig tartó halálával
az én anyám kertje hibátlan
hólyagokban törte fel bőrét
kitelelt és rátavaszodott
muskátlik futották be a blokkot
pergolában gázolt térdig a kerület
ami évekig nem nyílt
megette az én anyám
erkélye olyankor üres volt
mint hasában magház
miután kiköpte Marcit
ha lány lett volna engem

az én anyám azután özönvizeket látott
apám nagy esővízzel telt kék hordóit
amikben arcot mosni jó volt mosni
száradt virágkoponyákat
és csak gyúlt-gyúlt belé

az én anyám bosszús
sose volt apám miatt
lett neki nehéz
mint a traverz és szidta
szakadj ránk súly
mert nem hiszünk
a te elnyomásodnak
hosszú holdas kifliket tört
mintha új eget rakna egy régi helyett
s új egén a poros kuvasz
a talpig fekete ház
nem választott magának csillagot
köd volt aznap és nyirkos felhők
haraptak a betonútba
gyertek siettetett maga előtt
hiába mert nem jött utánunk
az én apám akkor sem
amikor másnap nem mentünk haza